

naar 200 indsendte Eksekutorprotokoller virkelig skulde gennemgaaes, vilde der, i Særdeleshed naar der ikke er mere end een Mand til det — og Mere hjemlede den dagjældende Lovgivning ikke — medgaa den største Del af Aaret dertil. Altsaa, selv om man virkelig skulde gennemføre denne Foranstaltning, vilde man derved paaføre Publikum en meget stor Skade og Ulempe og bevirke en Forhaling af disse Boer, over hvis langsomme Behandling der desuden idelig klages, som vilde være et langt, langt større Onde end det, at dette aarlige Eftersyn ikke finder Sted. Derfor er det ogsaa lige siden 1842, at Justitiarius i Hof- og Stadsretten har opgivet at gennemføre denne aarlige Indkaldelse af Eksekutorprotokollerne. Det er en saa gammel Ting, at det altsaa er i over en Menneskealder, at dette Forhold har bestaaet. Det, der nu er Tale om, er en Foranstaltning, hvorved man vil tage Sagen fat fra en noget anden Side; thi at gjenoptage den gamle Foranstaltning, saaledes som den var paabudt efter Ordlyden af de Lovbud, der tales om, kan der ikke være Spørgsmaal om. De samme Grunde, som gjorde, at den var udførlig i Begyndelsen af Tyrrerne, ere tilstede endnu, endog i forøget Skikkelse. Det, der nu foreslaas, er en succesfuld Indkaldelse af Protokollerne, altsaa ikke saaledes, at Eksekutorerne skulle være forpligtede til at indsende deres Protokoller til visse Tider af Aaret, men succesfuldt, saaledes at man ikke tager Protokollerne fra mere end et ringe Antal ad Gangen, for at de kunne faae dem hurtig tilbage og fortsætte deres Behandling af Boerne. Og saa er det naturligvis tillige Forudsætningen for, at den hele Foranstaltning kan gennemføres paa en saadan Maade, at Publikum ikke lider for Meget derved, at der haves de fornødne Kræfter, saaledes at Protokollerne ikke skulle blive henliggende altfor længe hos Justitiarius, for at Revisionen kan foretages. Det er det, der haves for Die ved denne Foranstaltning, og den Omstændighed, at man har været opmærksom paa dette Forhold og stræbt at afhjælpe Manglerne paa dette Punkt ved at indføre en Kontrol, som der ikke har været Spørgsmaal om siden 1842 — det, forekommer det mig, er det et temmelig stærkt Stykke at anføre som Bevis paa Mangel paa Energi fra Regjeringens Side.

Dernæst gif den ærede Folkethingsmand over til at angribe forskellige Amtmænd for forskellige Ting. Af disse er der nu forskellige Unligger, der ikke vedrøre mig, og som jeg derfor ikke skal dvæle videre ved. Men den ærede Folkethingsmand gjorde dog

blandt Andet nogle Bemærkninger i Forbindelse med disse Anker og Angreb paa Amtmændene angaaende de Defraudationer, der have fundet Sted i Jurisdiktionen Bælum i Fylland. Jeg skal kun foreløbig bemærke, at den Omstændighed, at Defraudationer og Underflæk forekomme, er i og for sig en meget sørgelig Ting, men det er paa den anden Side jo Noget, som forekommer i alle Lande og til alle Tider. Skal der altsaa gøres særligt Angreb paa Regjeringen i den Anledning, vil det ikke være tilstrækkeligt at gjøre opmærksom paa, at Sligt sker, thi det er ikke noget Nyt, men saa skulde det være nødvendigt at godtgjøre, at det sker her i større Omfang end andre Steder, og det ser jeg ikke, at den ærede Taler har gjort endogaa kun det allerringeste Forsøg paa at godtgjøre. Jeg tror ikke, at man kan sige Andet, end at ligesom der overhovedet, saa længe Verden har staaet, og i alle Lande af og til begaaes Forbrydelser, saaledes kan ogsaa det beklagelige Tilfælde indtræffe, at Saadant sker indenfor Embedsstanden. Jeg vil ikke udtale mig om det foreliggende Tilfælde i dets Enkeltheder, fordi der finder en Underfølgelse Sted af en særlig dertil nedsat Kommission, og denne Underfølgelse ikke er endt; jeg kan derfor ikke udtale mig om, hvorvidt der i dette Tilfælde maatte siges at være begaaet nogen strafbar Efterladenhed fra de overordnede Embedsmænds Side ved Kontrollen med den omtalte Retsbetjent; det kan jeg ikke sige Noget om, og jeg tvivler om, at den ærede Folkethingsmand har et større Kjenndskab til den stedfindende Underfølgelse end jeg. Jeg vil gjøre opmærksom paa, at der deraf, at saadanne Defraudationer have fundet Sted, ikke uden videre kan udledes det Resultat, at den paagjældende Amtmand har gjort sig skyldig i nogen Forjømmelse. Det maa erindres, at de Forpligtelser, der paahviler Amtmændene med Hensyn til Tilsyn med Retsbetjentene, ere for det Første ved Kasseundersøgelser jo kun den at anstille et summarisk Eftersyn, hvorimod der ikke paahviler dem nogen Forpligtelse til at anstille et detailleret Eftersyn. Hvad disse Begreber, summarisk og detailleret Eftersyn, angaar, skal jeg ikke opholde Thinget ved at gaa ind paa dem, men jeg skal blot gjøre opmærksom paa for dem, der ønske at gjøre sig nærmere bekendte dermed, at de ville finde fornøden Oplysning derom i Forordning om Kasse- og Regnskabsvæsen af 8de Juli 1840 §§ 42 og 43. Det er altsaa kun en summarisk Kasseundersøgelser, der paahviler Amtmændene, hvad Kasserne angaar, og det er netop derfor — og det